

FOLK OG LAND

3726 MALUM

Sigurd Haugan

NR. 9 — 20. ÅRGANG

LØRDAG 1. MAI 1971

LØSSALG KR. 2,—

Også Kjesæterkartoteket forsvunnet

KLASSEKAMPEN gråter en skvett over flyktningenes fantasihistorier og påstår at kartoteket er ødelagt fordi det også ville ha skandalisert mangen «god» borger.

Politiadjutant Haukenæs sier nå at det var «fullstendig verdiløst» og dog heter det i «Om landssvikoppgjøret» at det ble brukt mot NS-folk.

Noe som i særlig grad har preget norsk samtidshistorie etter avslutningen av annen verdenskrig er de forsvunnene dokumenter. Vi har så ofte regnet dem opp er at vi ikke skal gjenta oppregningen. Og dessuten dukker det jo stadig opp meldinger om nye forsvunnene dokumenter. Og det er om en slik ny melding dette handler.

I dette mangfoldige land kommer det også ut et blad som fører videre det gamle herostratisk berømte navn KLASSEKAMPEN. Det oppgir å være «Marxistisk-Leninistisk Arbeideravis» og å gå i sin 3. årgang. Det er jo så mange underlige sekter på venstrefløyen i norsk politikk — hvis man da kan kalle det som serveres for politikk — så vi skal ikke påta oss å lokalisere akkurat dette blads venstrebeleggenhet, men langt tilvenstre må det iallfall være etter utstyr og sprogføring å dømme.

I den forbindelse vi beskjeftiger oss med bladet er imidlertid dette også av mindre betydning. Bladet har nemlig oppdaget nye forsvunnene dokumenter og bringer i sitt nr. 4 i år dette oppslaget over hele siden: «Hvem brente Sverige-kartoteket? Viktig Lands-

svik-kartotek fra krigen ødelagt av toppembetsmenn.»

Som kjent pigget det under okkupasjonen stadig av nordmenn til de fete gressanger i Sverige, noen for å sikre seg bevis på «nasjonal holdning» ettersom de jo fulgte i andre berømte rømlingers spor, andre igjen fordi det begynte å brenne under føttene på dem — enkelte på grunn av virkelig innsats i britisk eller stalinistisk tjeneste, men svært mange fordi de hadde begått vanlige kjeltringstreker og hadde politiet i helene.

Disse flyktninger ble forhørt ved ankomsten til Sverige og det gjaldt naturligvis å lyve sammen fantasifulle historier om de onde «nazister» i og utenfor NS. Jo verre tydeligvis jo bedre. Disse skrøner med sannhetskorn iblant ble omhyggelig nedtegnet og dannet det som ble kalt «Kjesæterkar-

toteket». Det kom senere til å spille en stor rolle under «rettssakene» mot de NS-folk som angiverne hadde oppgitt. Denne bruk av kartoteket ble medgitt i den innstilling «Om landssvikoppgjøret» som ble avgitt i 1962 og forelagt Stortinget.

Så langt er saken klar. Nå påstår imidlertid nevnte (Forts. side 6)

En danskes møte med det norske «retts»oppgjør

OG LITT OGSÅ OM DANSK URETT MOT FRONTKJEMPERE

Fra en dansk leser av vårt blad har vi mottatt etterfølgende, som beretter om hvorledes han fikk føling med det utrolige norske «retts»oppgjør under et besøk her i 1947. Spesielt fester vi oppmerksomheten ved hans skildring av fengselsprestens opptreden dengang. Han trekker ellers en sammenligning med etterkrigsoppgjøret i Danmark, som også hadde sine alvorlige brister, ikke minst når det gjaldt behandlingen av de danske krigsfrivillige, som hadde reist ut med myndighetenes velsignelse.

Det var unægtelig stor forskel på etterkrigsens rettsoppgjør i Norge og det tilsvarende i Danmark, — for en neutral Dansker, der aldrig har tilhørt noget politisk parti, forekom det hele så

vanvittigt som overhodet muligt og det undrede mig såre at det særlig skulle komme til vanvittige handlinger i Norge, — de besindige Nordmænd — Norge, mit dejlige Norge med dets vidunderlige højfjelde og den hyggelige befolkning skulle blive skueplads for uretfærdighed og forfølgelser der ikke lod noget tilbage af besættelsesmagts uhyrligheder.

I 1946 blev jeg syg og min læge anbefalede mig rekreationsophold i Norge, i begyndelsen af 1947 blev det bestemt at en bestemt højde ville have gavnlige indflydelse på min helbredelse og jeg skulle rejse i slutningen af februar. Jeg tilskrev en gammel norsk ven, som jeg meget gerne ville se igen efter at vi ikke havde set hinanden siden 1941 da han rejste hjem til Norge. Han var en loyal og trofast Nordmand med en fin og ærlig karakter, en virkelig god kammerat som jeg altid har sat stor pris på. Fra hans kone modtog jeg et svarbrev, hun

(Forts. side 6)

Pussig nok diskuteres det fremdeles i dagspressen av presumptivt forstandige folk hvorvidt Norge som stat opphørte med «krigsdeltagelse» fra Trondheimsavtalen 10. juni 1940 å regne. På side 5 dokumenterer Alexander Lange hva eksilregjeringen selv erklærte om den sak i trykt skrift 1942 (med senere opptrykk). Og det kan vel ikke engang professor Skodvin bortforklare?

DE NORSKE FANGER I SACHSENHAUSEN

Var det egentlig verre i Sachsenhausen enn på Ilebu?, har mange spurt. Ialffall når det gjaldt adgangen til å motta pakker var overhodet ingen sammenligning mulig. Sachsenhausenfangerne fråtset i pakker og mat, forteller en innsender i FARMAND. Se side 5.

Likvideringslisten

finnes som vanlig også på side 5.

På ungdomssiden

side 4, finner man fortsettelsen av kjelleren om «Den totale nasjon» og litt av hvert annet, deriblant en interessant artikkel i det danske Søndags-BT, «Kan fascismen komme igjen?»

«I brennpunktet»

som finnes på side 2 som vanlig, er president Nixons «teutonic» palassgarde og på hjemmeplan den siste gallupen og Senterpartiets av oss bebudede fremgang.

«Skrivebordsmordere»

og sådant mere behandles i Lederen på side 3.

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND, FOREN DER! ALLE REAKSJONER ER PAPIRTIGRE!

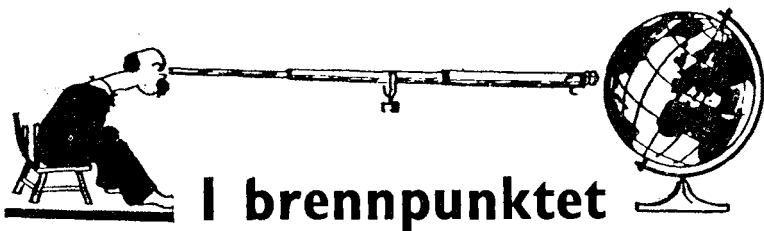

Hvem brente Sverige-kartoteket?

VIKTIG LANDSSVIK-KARTOTEK FRA KRIGEN ØDELAGT AV TOPPEMBETSMENN

Hvem brente det landssvik-kartotek som har ligget i Norge i mange år? Kjesæter-kartoteket som ble trykt opp i 1942 for å hjelpe NS-folk til Sverige, ble ødelagt i 1944. Det ble brukt i mange landssvikoppgjør og fra 1940. Det har det vært sagt for offentligheten.

KLASSEKAMPEN bringer dette opplag om nye «bortkomne» dokumenter.

UTE

Med den forunderlige, og usedvanlig mislykkede utenrikspolitikk USA fører, kan nok noen og hver lure på hvem det egentlig er som trekker opp denne politikken. For ingen vil vel mistenke Nixon for de store utenrikspolitiske vyer — selvom de som regel har bragt staten både skam og skade. Saken er jo nemlig den at presidentene har skiftet, men den besynderlige utenrikspolitikk har fortsatt uforandret.

I USA vet man naturligvis hvem det er som faktisk dirigerer utenrikspolitikken og vi har også nevnt det her i bladet tidligere. Man kaller dem med et noe feilaktig navn for Nixons «teutonic» palassgarde. I virkeligheten er rådgiverne imidlertid slett ikke tyskere i vanlig forstand, men jøder som flyttet virksomheten over til USA da Hitler kom til makten i Tyskland. Denne skjulte makt bak Nixon består først og fremst av Henry Kissinger og dessuten av John Ehrlichman og Harry Haldeman. De to sistnevnte har ofret den siste tyske n i sine navn for den gode saks skyld.

Et annet navn på de tre er ellers «Nixons Berlinmur», fordi bare de færreste klarer å trenge gjennom denne muren. De holder til i kjelleretasjen i Det hvite Hus og skam å si her vi også i amerikanske publikasjoner sett Kissinger kalt «Jøden i kjelleren».

Hvem er så denne Kissinger, som spiller en så avgjørende rolle i amerikansk utenrikspolitikk og dermed også for de stater som er med i USA's NATO? Hvor farlig denne rolle er kan man jo tenke seg når altså USA's politikk i Midt-Østen for eksempel er lagt i hendene på zionister.

Henry Kissinger er født i den bayerske by Fürth for 47 år siden. Faren var skolelærer. I 1933 emigrerte denne jødiske familie til USA og slo seg ned i Washington Heights som var en slags «tysk» koloni. Henrys foreldre bor der fremdeles. Etter noen års skole og «krigsdeltagelse» i det amerikanske Secret Service studerte han ved Harvard universitet, hvor han også ble dosent.

Allerede under Kennedy begynte han å spille rollen som rådgiver bak kulissene og han fortsatte mere merk-

bart under Johnson. Under valgkampen i 1968 holdt han på gal hest — demokratene Humphrey — men det kom ikke til å spille noen rolle. For Nixon trengte den «teutonske» rådgiver, som hadde mektige krefter bak seg. Allerede før han hadde avlagt eden som president tok han kontakt med Kissinger, som han inntil da ikke hadde truffet personlig. Og nå oppstod et samarbeide mere intimt enn noen sinne mellom presidenten og en rådgiver. Nå er Nixon blitt så avhengig av kjelleretasjen at dette «lille utenriksdepartement» fullstendig har tatt luven fra det virkelige. Noe som har vakt adskillig kritikk.

Kissinger gjør imidlertid en virkelig innsats når det gjelder å stille med utenrikspolitikken. Han er alltid tilstede slik at det ikke skal bli truffet uønskede beslutninger bak hans rygg. Fra kl. 7 morgen og ofte til langt ut på natten arbeider han i presidentens umiddelbare nærhet.

Han har bare lite privatliv. Imellom dukker han opp på en restaurant og det sies at han er glad i dameselskap, blant annet sees han sammen med filmstjerner rett som det er.

På Kissingers kontor står det en globus på hvis fot det er anbragt et håndskrevet skilt som sier: «Unngå berøring — meget skrøpelig.» Men det later ikke til at han selv tar dette så alvorlig å dømme etter det en ser av amerikansk utenrikspolitikk. Ved siden av globusen står det ellers i ramme en tegning av en vettskremt bulldog som en dyrlege forsøker å nærme seg med en injeksjonssprøyte. Teksten til tegningen er håndskrevet og lyder: «Henry. Vær litt

mindre alvorlig. Ta det lettere. Slapp av — —» Tegningen er en gave fra Kissingers personlige venn, Sovjets Washingtonambassadør Anatoly Dobrynin. Og det forteller kanskje også noe — — —

HJEMME

Midt under krisen som førte til Bortenregjeringens fall pekte vi her på at uansett hva man nå kunne mene om Senterpartiets politiske manipulasjoner så var ikke folk i dette land dummere stort sett enn at de ikke lot seg føre bak lyset av høyre- og venstrepolitikernes hykleriske moralske forargelse. Vi slo også fast at det ville bli Senterpartiet som kom til å tjene på affæren, mens spesielt Høyre som alltid — fordi det aldri begriper noe som helst — ville bli sittende med skjegget i postkassen.

Vi var temmelig ensomme med denne oppfatning. Den samlede presse utenom Senterpartiets, fra Høyre og til Arbeiderpartiets, spådde død og undergang for Senterpartiet som følge av dets «politiske umoral», som etter pressens sigende da besto i å ha ført den stakkars troskyldige Bondevik bak lyset slik at han ble «vonbrotten» på fjernsynsskjermen. Selv NATIONEN begynte tydeligvis å vakle i troen og forberedte seg på iallfall et foreløpig popularitetstap hos velgerne.

Gallupen som ble foretatt nettopp da pressen bombarderte Senterpartiet med alle rør og alle slags willocher lot sine taleflommer sildre over folket, og som nå er offentliggjort, bragte Senterpartiet det største oppsving det hittil har hatt siden Gallupundersøkelsene tok til, dobbelt så stort sprang oppover som Arbeiderpartiet foretok der det sto i venteposisjon til regjeringsmakten og til oppfyllelsen av alle de fagre løfter. Høyre måtte, sammen med det stadig skrumpende Venstre, innkassere et kraftig tilbakeslag. Så velgerne har tyde-

President Nixon belæres av sin «teutonic» palassgarde: Kissinger (stående), Ehrlichman (i forgrunnen) og Haldeman (i bakgrunnen).

ÅRSMØTE

I FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING

holdes fredag 14. mai kl. 17 i Restaurant Grotten, Wergelandsveien 5, Oslo.

Adgang har de som har betalt kontingent eller stønad i 1970 eller 1971.

Til behandling foreligger årsberetning, regnskap for 1970, valg m.v.

Det vil også bli drøftet andre aktuelle spørsmål. Etter møtet blir det selskapeleg samvær på vanlig restaurantbasis.

Styrets medlemmer innkalles til forutgående møte samme sted kl. 15. ARBEIDSUTVALGET

ligvis ikke vært enig i pressens utpeking av «politisk umoralske».

Høyre har jo nå gjennom alle de magre år fra det slo inn på den skjebnesvangre hambroveien fått erfaring i å bortforklare tilbakegang og klarte det jo på sett og vis denne gangen også. Det viser seg at velgerne har vært skuffet over at det borgerlige samarbeide brast og derfor mistet Høyre og Venstre oppslutning. Når Senterpartiet ikke gjorde det, men tvertimot fikk øket tilslutning, så kom det av at folk syntes synd på Borten som mistet den fine jobben. Dessuten ble gallupen iallfall innledet før det endelige brudd i forhandlingene om nytt samarbeide kom, så folk hadde ennå ikke fått tid til å bli forferdet over Senterpartiets «umoral»! Ellers var alle EEC-vennene rørende enige om at EEC-spørsmålet ingen vesentlig rolle hadde spilt for gallupen. Bare vent til neste gang, sier alle de skuffede. Da må da umoraleen få sin straff!

Alminnelige mennesker, som ikke er forblindet av presseskrålet og det ganske hyklari, vil formodentlig være enige med oss, når vi antyder at folk for det første har gjennomskuet de borgerlige politikeres taktikk overfor Senterpartiet med å skråle «stopp tyven». For om Senterpartifolkene nødvendigvis som politikere i det demokratiske Norge har en temmelig plettet politisk moral, så blekner jo det fullstendig mot det makabre skuespill med de gråtende drottesvikere og den vonbrotne Bondevik. Dertil kommer naturligvis at de mange, mange borgerlig innstilte EEC-motstandere i dette land endelig synes å ha funnet en slags politisk hjemstavn. Men de som tror at Senterpartiets nasjonale innstilling stikker nevneverdig dypere enn bunnen av melkespannet, de er vi redd blir skuffet.

Vil partiet virkelig være et samlende nasjonalt parti, må det først finne frem til

Historiens dom!

Vi har nu opplevet Historiens dom over den mis-handling som Hans Nilsen Hauge ble tildelt for hundrede år siden.

Om noen år vil man også på film og i TV få dommen over den skjendige fremferd, som Vidkun Quisling ble utsatt for. Der hersker ingen tvil om hvem som er de skyldige og medskyldige, hans mordere.

Manus for en slik film foreligger. Det er det offisielle referat av Quislingsaken.

Forfølgelsen av Hans Nilsen Hauge skyldtes den daværende embetsstand ut fra frykt for at hans virksomhet ville føre til at den tapte sin maktposisjon. Mordet på Quisling skjedde ut fra samme motiv — hos fallerte politikere.

Olaf Holm

folk som er mere nasjonalister enn småhandlere, og til en leder som våger å stå inne for sine meninger og ikke taler med mange tunger. Vi tror ikke Austerheim fyller betingelsene å dømme etter hans tungetale under krisen. Og vi vet at Borten ikke gjør det. Men hvem da? Synd at Leirfall er for gammel.

Politicus

SØKER FORBINDELSE MED

innsiktsfull syer/syerske, helst NS med noen ferdighet i adm. Bill. i eksp. mrk. «Eksperiment».

Månadsbladet FRIHUG-

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spannende fylgjetonger, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 40,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim, K i n n

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Fjernstyrte ugjerninger

«Stemmen fra London» ble nylig overstrømmende hyl-
det i Fjernsynet ettersom han fylte et respektabelt antall
år. Forsåvidt danner han ingen unntagelse fra alle de
andre eksile toppfigurer som synes det er noe som betin-
ger beundring og takk dette at de drev en slags besynder-
lig fjernkrigføring rettet først og fremst og så å si ute-
lukkende mot landsmenn hjemme som hadde den utakk-
nemlige jobb å forsøke å redde hva reddes kunne etter
partipolitikernes konkurs. Den som kostet oss retten til
å styre landet selv.

Om vi ikke er i stand til å mobilisere synderlig sympati
eller forståelse for de aktive mordere og sabotører som
gikk i britisk tjeneste og personlig utførte det skitne hånd-
verk, så må vi innrømme at vi likevel har en viss respekt
for folk som iallfall selv tok en risiko og satte livet inn —
selvom den hensynsløse brutalitet de var lært opp til å
bruke var avskrekkende.

Men når det gjelder bakmennene, planleggerne og het-
serne som gjorde alt dette mulig, da er det stopp både
med respekten og forståelsen. Vi synes ikke det finnes
noen slags unnskyldning for «stemmer», det være seg fra
London eller annetsteds fra, som åpent hetser for å forbe-
rede grunnen til bloddåden, som bruker løgn og list, bak-
vaskelser og skjeldsord i den onde saks tjeneste. Vi synes
slike folk har større skyld og større ansvar enn de som
utførte de onde gjerninger.

Vi skulle tro at det som ble prestert dengang fra London
radio i denne henseende var det absolutte moralske lav-
mål. Men det er jo mulig folk har glemt detaljene nå i
disse åndsprodukter hvorav den onde sed spiret.

Vi har gjennom en rekke numre bragt en rystende liste
over mord og ugjerninger begått av «de gode» under
okkupasjonen, og det er dessverre langt igjen til vi kan
sette sluttstreken. Det som berettes i denne serien er litt
av den onde sed som bl. a. den skamløse hets fra London
radio gjorde spiredyktig.

Når det gjelder den evige forfølgelse av tyske krigsfor-
brytere og ugjerningsmenn, så har vi hatt inntrykk av at
man stort sett har vært enige om at skrivebordsmorderne,
de moralske bakmenn for forbrytelser, var mere å klandre
enn redskapene. Vi er enig i det.

Her i Norge har man som kjent uten efterforskning en
bloc godkjent og gitt avlad for de redselsfulle forbrytel-
ser som bl. a. vår liste avdekker. Gjerningsmennene har
gått straffefrie og har til og med ofte høstet både ære og
berømmelse for «innsatsen». Vi er da heller ikke ute etter
deres hoder nå, mere enn et kvart århundre etterpå. De
får overlates til den egne samvittighet de eventuelt måtte
være i besiddelse av.

Vi er foråvidt heller ikke ute etter skrivebordsmorder-
nes hoder, men vi protesterer mot at en innsats som ledet
til denslags ugjerninger som bl. a. likvidasjonslistene av-
dekker skal forherliges. Ialffall ikke i et offentlig mono-
polforetagende som Fjernsynet. Det passer etter vår opp-
fatning best i publikasjoner som Kriminaljournalen eller
eventuelt VG.

Vi føler ellers trang til å tilføye at det vi her har skrevet
om «Stemmen fra London», som vi finner ansvarlig for at
folks moralbegreper ble forvirret under okkupasjonen
slik at de godtok mord og drap, ran og tyverier, svartebørs
og kjeltringstreker, også gjelder for eksempel biskop
Berggravs «Folkedommen over NS». Den er i høy grad

Institutt for
Samtidshistorie

har som oppgave på usmin-
ket, saklig, sannhetssøkende
basis å gi en mer holdbar
fremstilling av Norges sam-
tidshistorie enn den offisi-
elle historieskrivning —
stort sett — hittil har pres-
tert. Instituttet stiller seg
på linje med de i de siste
årtier ikke få uhildede og
kyndige personer som har
påvist uriktige utsagn og
fortielser om sentrale, far-
lige punkter for den ennå
offisielle forvanskning av fak-
ta, dokumenter, lov og rett.
— Det er organisert en veri-
tabel hjernevask av almen-
heten. Dette gikk for eksem-
pel overlege Johan Scharf-
fenberg og professor dr.jur.
Jon Skeie skarpt imot. —

Institutt for Samtidshisto-
rie ber alle interesserte om
å sende inn for eksempel —
til lån eller eie — om for-
langes mot rimelig vederlag
— dagbøker, avisutklipp,
skrifter, notater, litteratur-
henvisninger, meddelelser
om okkupasjonstidens offi-
sielt ugranskede mord, de
såkalte likvideringer, bille-
der, kataloger, opptegnelser
om Tyske Handelskammer
og næringslivets stilling i
Norge, rettsreferater, tiltale-
beslutninger, referater,
domsutskrifter m.v. —

Av betydning er det at
man sier oss hvor slike og
andre kilder er å få på an-
net hold.

Materialet, hvorav vi alle-
rede har samlet en del, blir
siktet og katalogisert av kyn-
dige. Det blir hos oss gjort
tilgjengelig for ikke minst
studerende ungdom som er
interessert i viten om disse
ting og eventuelt i å skrive
fremstillinger. —

Oslo, 12. april 1971.

INSTITUTT
FOR SAMTIDSHISTORIE
Tostrups gate 29 - Oslo 2
Telefon 44 68 83

LIKE STEILE?

Det er mange måter å få
sagt det på. Aftenposten
bringer et telegram som for-
teller at «Egypt mandag
overleverte et positivt svar
på Jarrings siste fredsinitia-
tiv», mens Israel ikke vil ak-
septere det. Som overskrift
på denne meldingen setter
bladet «Partene i Midt-Østen
like steile!»

ansvarlig for å ha skapt gro-
bunnen for utskielene un-
der «rettsoppgjøret» og for
å ha fylt menneskehjertene
med hat og selvtrettferdig-
het. Altså ingen kristelig
gjerning, hva nå enn Odd
Nansen og Lars Ramndal
måtte ha å berette om bisp
Nikolas' «silkefrontinnstil-
ling.»

Lektor Hoaas kaster ny
brannfakkel

Nytt skrift med mange tvilsomme påstander

Så har den ukuelige lek-
tor Olav Hoaas begått en
brosjyre igjen. Denne gang
skriver han om «Germaner-
nes fortid og fremtid. Om-
riss av et historiesyn.» Som
vanlig legger han frem en
rekke ugjendrivelige sann-
heter og som vanlig irriterer
han en stor del av sine ellers
velvillig innstilte lesere med
å sette saker og ting på spis-
sen med en brutal åpenhet
som mange nok synes gren-
ser inn på det direkte amo-
ralske.

Lektor Hoaas er en hard-
kokt darwinist, og med det-
te utgangspunkt havner han
med sitt historiesyn natur-
ligvis i ren og skjær biolog-
isk materialisme. På sam-
me vis som også den tyske
nasjonalsosialisme i mangt
og meget gjorde det, noe
forøvrig Vidkun Quisling
sterkt understreket overfor
Hitler. Det er ellers interes-
sant i denne forbindelse å
notere seg at selv ledende
tyske nasjonalsosialister,
som for eksempel Heinrich
Himmler, ble så kvalme av
denne biologiske material-
isme at de søkte tilflukt i
både nasjonalromantikken
og i mystikken.

Ifølge det historiesyn Ho-
aas legger frem ble men-
neskets apestamfar av om-
stendighetene tvunget ut fra
sitt skjermende liv i de store
skoger og ut på slettene,
hvor den ble stilt overfor så
store og nye vanskeligheter
at det måtte utvikles en
hjerne for å mestre dem!
Det er ikke mange tilhengere
selv av en hårdkokt utvik-
lingslære som vil følge Ho-
aas her, skulle vi tro. Ialffall
kommer det i det siste
ganske andre toner bl. a. fra
professor Anatol Heintz,
som i en artikkel i Aften-
posten nok fastholder at
«kroppslig er mennesket in-
timt beslektet med patte-
dyrene, særlig apene. Men
det er ikke ved bygningen
av sitt legeme at mennesket
skiller seg fra andre dyr —
men ved sin åndelige kapa-
sitet». Og han slår fast at
mennesket i sitt sjeleliv er
en helt enestående skapning,
skapt i «Guds bilde.»

Menneskedyret til Hoaas
har tydeligvis ikke noe
egentlig sjeleliv, langt mind-
re noe skapt i «Guds bilde». Alt
det har er «utviklet»
rent tilfeldig slik at det kun-
ne overleve og tilfredsstille
sine fysiske behov.

Vi synes det er synd å be-
lemre det vi ser som en
nasjonal oppvåkning av det
norske folk med denne blan-
ke materialisme som vel ik-
ke kan vekke noen virkelig

gjenklang i hjertene hos en
idealistisk ungdom, selvom
skolene har forberedt grun-
nen gjennom slike lærere
som bl. a. Hoaas. Norsk
nasjonalisme har alltid byg-
get på nasjonalromantikken
og vil neppe kunne puste i
materialismens iskalde for-
nuftsluft. Det var også dette
som først og fremst skilte
Nasjonal Samling og Quis-
lings nasjonalromantiske
innstilling fra tysk nasjonal-
sosialisme.

Men når dette er sagt, så
innrømmer vi naturligvis at
lektor Hoaas har rett når
han hevder at de menneske-
lige samfunn ble bygget opp
på familier, ætter, stammer
og raser, og peker på at man
under presset av filosofers
og politikeres forvrøvlete
slagord om alle menneskers
«likhet» ikke må tape dette
utgangspunkt av syne. Like
rimelig og naturlig som det
er at det enkelte menneske
holder seg først og fremst
til egen familie, like natur-
lig er det at man holder seg
til sin egen stamme og sin
egen rase. Det har intet
med «rasehets» å gjøre at
man holder av sitt eget og
foretrekker det fremfor det
fremmede.

Lektor Hoaas sier også
mange fornuftige ting om
den politiske utvikling som
har ført frem til dagens for-
virrede innstilling, selvom
det nok kan settes spørs-
målstegn ved en god del av
hans slutninger. Og selvom
han, som nevnt, ofte uttryk-
ker seg så krast at han ikke
bare skremmer bort sympa-
tisører, men også nok balan-
serer på kanten av gjelden-
de norsk lov.

Men, en brannfakkel i da-
gens politiske snik-snakk er
det jo Hoaas påny slynger
ut. Hans skrift vil sikkert
vekke både strid og ville
skrik og trusler fra den sto-
re flokk av fjols som be-
nekter den ubestridelige ra-
seforskjell og klamrer seg
til at det alt vesentlige av
forskjellen bare består i mil-
jøpåvirkning.

Siegfried

TIL SALU

Krigsårens Helsingborgs Dagblad,
Nordvästra Skånes Dagblad, Dags-
posten, Aftenposten, Faedrelandet,
Fritt Folk, Hirdmannen, SS-Ger-
maneren, Riksposten, Sverige Fritt,
Folkets Dagblad, Nationell Tid-
ning, Vägen Framåt, Ungdoms-
fronten, Signal, Sverige-Tyskland,
Tyska Roster, Svensk-Finland m.fl.
Pris pr. stk. kr. 3:—.

FUP/VÄSTFYLLING, ELLÖS
SVERIGE

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Mene tekel

Høyr Låkes ulvar yler
ut yver hav og fjell,
no i mot Ragnarok iler
soli som kverv og fell.

Langt beve ormen smogje,
smeiska seg slesk og snodd
utat og inn i riki,
og tistil og tron bev grodd.

Sjå, på kne for kalven
lutar seg viv og mann,
trelt etter trelt for mammon
dansar mot daude og skam.

Alle dei vonde vetter
trygge for hogg og slag
bersar og berjar i netter
med snikar frå alle lag.

Uro i sjel og sinn,
tankane trellast i spinn,
uår på død og dug
dess verre løgni ljug.

Vardar og Vekter fell,
nådd oss bev Ragnaroks kveld.

Vidar Viking

Om hjerterom og husrom

I denne bolignødens tid er det virkelig hyggelig å se at det er noen som blir skaffet hus. Det har fru Mariyam Mahmoud-Harries sørget

for. Hun kommer selv fra India, men er gift med en engelskmann og vil altså nå sørge for at 25 asiatiske familier får boliger i Norge.

Det er vel bare å bukke og takke for denne berikelsen av vårt land. Selvsagt har vi noen års ventetid i boligkøen vi nordmenn, men der det er hjerterom er det husrom.

Eller er det egentlig det? I VG kunne man for noen tid siden lese en avslørende artikkel om en ung mor med et barn på 2 år som skulle kastes ut og ingen myndigheter interesserte seg for hvor det ble av henne. Dette er bare ett eksempel av mange. Artiklen kledde av velferdsstaten i den grad at man trygt kan fastslå at hus-

rom det er det ikke — ihvertfall ikke for nordmenn. Det er neppe tvil om at slike situasjoner kan skape nokså lite hjerterom også. Grobunnen er der, spiren er sådd — for hver ny asiat, neger, sydeuropeer som flytter inn vil raseproblemet vokse.

England er et ferskt eksempel på dette. Rasekamper har allerede forekommet der borte og de vil nok stadig øke i intensitet.

Ennå kan vi i Norge kontrollere og begrense innvandringen, men gjør vi det? Er viljen der — og hva vil skje under et eventuelt medlemskap i EEC?

For en gangs skyld bør vi helst ikke vente og se!

Erik Rune Hansen

Kan fascismen komme igjen?

I den danske SØNDAGS-BT klipper vi etterfølgende kommentar av «Hamar» med overskrift som her angitt. Vi har intet utelatt og bare omsatt den i norsk språkdrakt:

I Italia har man blitt redd for ny-fascismen og det foretas razziaer for å uskadeliggjøre de mest aktive ledere av små terroristiske grupper. Det finnes et dusin av dem i Italia.

Kan fascismen da komme igjen? Jo, vel kan den det. Det etablerte velferds-

samfund, som ikke kan løse inflasjonens og arbeidslivets mest alarmerende problemer gir grobunn for et ungdomsopprør, som både kan krystalliseres omkring ny-marxistiske slagord og omkring fascistiske ideer.

Fascismen betraktes i allminnelighet som en høyre-

KAMPSANGER FRA DENGANG:

Svært mange av kampsangene fra dengang bar bud om en urokkelig tro på Quisling — «Føreren» — og om en nesten naiv beundring for «Norges hovedsmann» i den tunge tid da alle de som vakt skulle være hadde stukket av. En av disse hyldestsanger var

22.

Heil og sæl! Vi hilser deg

Melodien var av Per Reidarson, mens vi lar forfatteren være unevnt.

reaksjonær bevegelse. Det er galt. Fascismen er revolusjonær og slett ikke reaksjonær. Akkurat som kommunismen, anarkismen og trotskismen vender den seg mot det liberale, kapitalistiske, borgerlige samfunn og ønsker det erstattet

med et helt nytt.

Det er en utpreget europeisk foreteelse som led sitt hittidige nederlag på grunn av Hitler. Hadde han ikke vært, og hadde den tyske nazisme ikke utartet i en «arisk» blodrus, ville fas-

(Forts. side 7)

HARTWIG SINGER:

Den totale nasjon?

Europeisk nasjonalisme og åpningen fremover

VIII.

2. Den Objektive Virkelighet

I de kommunistiske land har byråkratiske apparater satt seg fast, som bedriver utbytting av disse land i Sovjetunionens tjeneste. Men litt etterhvert har motstanden reist seg, både innenfor og utenfor apparatet. Den såkalte «liberalisering» som de vestlige kommunistelskere svermer så for, har utviklet sin egen lovmessighet og har slått om fra kvantitet til kvalitet, fra nasjonal-kommunistiske revisjonister og reformatorer til nasjonalrevolusjonære gatekjempere. Overalt fra Wor-

kuta og Berlin 1953 til Ungarn 1956 og Warsjava og Prag 1968 har den unge generasjon slått i fremste rekke, og deres slagord har vært «nasjonal-revolusjonær-sosialistisk». Vesten kapitalisme har ikke hatt noen sjanse hos disse østblokkens opprørere. Hjelperopene fra ungarske frihetssendere i 1956 var rettet til feil adresse, vesten passivitet overfor Sovjets brutale vold var ikke «svikt» men tverrom selve systemet. Kapitalismens teknokrater har forenet seg med de undertrykkende

kommunistapparater og holder folkene i sjakk. Typisk var reaksjonen på okkupasjonen av Tsjekkoslovakia: «Bare en bilulykke på veien mot avspenning...» (Uttalt av et fransk regjeringsmedlem). Vårt alternativ heter også her: Nasjonal, revolusjonær befrielse.

Det økonomiske (ennu) sterke men politisk irrelevante Europa, blir undertrykket gjennom ytre tvang (f. eks. Atomsperravtalen) og innenfor hvert enkelt land gjennom den velkjente splitt-hersk-taktikken. Mot dette har bare den moderne nasjonalisme noe alternativ, nemlig den revolusjonære dialektikk av nasjonal selvbestemmelse og europeisk solidaritet. Dette er ingen selvmotsigelse som reaksjonære av alle sjatteringer forsøker å få oss til å tro for at de kan fortsette sin anti-

nasjonale og splittende politikk — men tvertom den eneste farbare vei fremad.

Hvilke aktive krefter kan den moderne nasjonalisme regne med i denne politiske kamp? Hvor finnes potensielle forbundsfeller mot status quo og for en europeisk nyordning? Vi har på den ene side Sovjetimperialismens undertrykte folk, studenter og arbeidere i Tsjekkoslovakia, Polen og Ungarn, diktere og intellektuelle i Baltikum, Ukraina og i selve Russland. Trusselen mot den «europeiske likevekt» er ikke en fare, men et gode. (Det er litt tragisk men vi må være enig med Mao: Atombomben er for lengst blitt en papirtiger, det er ingen den er så ufarlig for som for nasjonale opprørere). Videre har vi våre forbundsfeller blant all Vestens nasjonaliteter og minoriteter som er truet i sin rett til eksistens og selvstendighet.

Det er grotesk at kommunister taler baskernes sak og at Italias «gamle høyre» særlig ivrig går mot sydtyskernes krav. Et nasjonalt Europa kan bare bygge på alle nasjonaliteters frieksistens og realistiske selvstendighet. For å realisere dette må vi bryte ned det herskende system, status quo. Vi må forene de brede massers antikommunisme med åndsarbeidernes kampvillige opposisjon. Vi må innse at hovedfienden er den på begge sider etablerte makt: Kapitalist-teknokrater og kommunist-apparatsjiks. Vi må ikke bite på de liberal-reaksjonæres «ro og orden»-paroler. Det er selvmord å sementere det eksisterende undertrykkelsessystem. Vår moderne nasjonalisme er det eneste og livsnødvendige alternativ til status quo.

(Forts.)

ALEXANDER LANGE:

Fortsatt krigsdeltagelse — eller våpenstilstand og kapitulasjon?

Ingen kommer inn på Regjeringens egen erklæring!

Det var fortjenestfullt av AFTENPOSTEN å gi plass for drøftelse av stridende synspunkter om et tabustoff i norsk samtidshistorie. —

Herunder har professor dr. Magne Skodvin lansert et uttrykk som også burde inspirere ham selv: ORD OG REALITET. Hermed et par realiteter: Hvordan kan man få den med regjeringen Nygaardsvolds samtykke foretatte tilbakesendelse til det av tyskerne okkuperte Norge av de i Sverige internerte norske tropper — til å harmonere med fortsatt krigsdeltagelse fra Norges side?

Dersom krigen fortsatte — med Norge som krigsdeltager, se dav. § 86 i straffeloven — trods regjeringens egen erklæring om stillingens håpløshet og uansett kapitulasjonsavtalen, hvordan skal man da karakterisere det forhold at det leveres til fiendens varetekt flere tusen norske militære, med vernepliktig og fastlønnet befal, som hadde undratt seg fiendens herredømme?

Den mest utvetydige erklæring fra regjeringen om enden på krigen som er nær — foreligger i statsrådprotokollen for 7. juni 1940 og er gjengitt i innst. fra Undersøkelseskommisjonen, bilag bd. II:

— «Under disse forhold, og fordi det har vist seg umulig å skaffe Hæren den nødvendige ammunisjon og annet krigsmateriell, vil det være håpløst for Norge å fortsette krigen.» . . . «Kongen bifalldt innstillingen.» —

Uttrykket kan ikke tolkes bort. Det står «håpløst for Norge». Det vil si Norge som stat. —

Hertil kommer en sensasjonell realitet, omhyggelig unngått av alle debattanter! Såvidt jeg kan se foreligger regjeringens ikke dementerte utsagn i bokform om at den har kapitulert militært 10. juni 1940, og at den kamp som fortsettes ikke er våpenkrig!

Men regjeringen vil fortsette striden utenfor Norges grenser «som frie talsmenn for det norske folks nasjo-

nale rettigheter.» — Boken det siktes til er utkommet første gang i London 1942, hos J. M. DENT & Sons, Ltd. Aldine House, Bedford Street. Boken er forsynt med Riksvåpnet, har på tittelbladet bilde av «H. M. King HAAKON VII», og bærer tittelen: «NORWAY. A Handbook. Compiled by the Royal Norwegian Government.» Compile betyr ifølge ordbok (Forts. side 7)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Den juridiske forsker og lærer, professor dr. jur. Johannes Andenæs har som kjent for tiden foretatt en utvandring fra det juridiske fakultet til rektoratet. Det dypt savn som derved er skapt hos de juridiske studenter bør de dulme med å bevilge seg en nitid lesning av hans formentlig mest gymnastiske arbeid «Okkupasjonstidens «likvidasjoner» i rettslig belysning» — i Tidsskrift for Rettsvitenskap, 1948. Arbeidet skal bli grundig gjennomgått i Folk og Land. I dag siteres bare noen av professorens innledende ord. For innviede kan de dog tjene som en smaksprøve på arbeidets gehalt i det hele:

— «Under okkupasjonstiden ble et antall personer som var betraktet som sær-

Rektor Johs. Andenæs

lig farlige for motstandsbevegelsen drept (likvidert) (Forts. side 8)

Nytt vitneprov om Sachsenhausenfangene

Som i motsetning til NS-fangene etter -45 svømte i pakker

Det kan vel ikke være de norske fangene denne tegningen i en fangebok om Sachsenhausen fremstiller? For de led da visst ingen nød skal man tro det en av dem her beretter.

Det er nok dessverre et ubestridelig faktum at det ikke var så bra i storparten av de tyske konsentrasjonsleire og verre og verre ble det naturligvis ettersom de allierte luftbombardementer ødela jernbanenett og veier slik at forsyningene ble vanskeliggjort.

Det var dog stor forskjell på leirene og det må vel i første rekke tilskrives de enkelte leirsjefer med samt vaktmannskap ellers. En kan vel gå ut fra at det gjaldt et felles reglement for leirene, men at det ble praktisert forskjellig.

I en anmeldelse av Einar Gerhardsens memoarer faller den snakke-, eller vel helst skrive-salige Benjamin Vogt i staver over den fysiske utholdenhet Gerhardsen viste under oppholdet i Sachsenhausen:

«Men når han forteller — at han greidde å legge på seg mellom 3 og 5 kilo i Sachsenhausen — blir man stum.»

Og det skal megen beundring til for å gjøre Benjamin Vogt stum!

Nå skriver imidlertid Willy Møller i et innlegg i Farmand (13.2. 1971) betitelt «Kroppsvekt og konsentrasjonsleire» at dette viser at Vogt ikke vet hva han snakker om. Møller sier riktig nok at dette bare er «for en gangs skyld», men vi vil absolutt ikke underskrive det. Vogt har alltid vanskelig for å forstå at virkeligheten ser noe annerledes ut enn det han selv har oppfattet i øyeblikket.

Møller peker på at det, som vi nevnte innledningsvis, var stor forskjell på de forskjellige leire og «Blant dem alle sto Sachsenhausen i en særklasse». Noe Vogt av gode grunner ikke har visst ettersom «Han kjenner ingen K.Z. fra innsiden og deler åpenbart den noe unyanserte oppfatning folk flest

har av tyske konsentrasjonsleire.»

At Sachsenhausen var noe for seg selv og at nordmennene i Sachsenhausen også var det, burde jo folk vite hvis de har sannferdige bekjentskaper som selv har sittet der. Dessuten har jo også Odd Nansen skildret den side av saken i den boken De vet som man ikke kan få fatt i lenger. Det kunne her sikkert stilles et naturlig spørsmål om hvorfor nordmenn flest havnet i den bedre leir Sachsenhausen og hvorfor de også der fikk særbehandling. Kanskje det hadde noe med rasespørsmålet og med den rolle Quisling spilte å gjøre?

Men, la nå det ligge. Det er en annen side av saken som interesserer. Som kjent har det vært diskutert hvorvidt dårlig behandling i mange av leirene var beordret av den øverste ledelse, dvs. Himmlers Reichssicherheitshauptamt, eller om det skyldtes leirpersonalet, som vanligvis utgjordes av folk som tok på seg jobben og niholdt på den for ikke å komme til fronten. Altså av moralsk mindreverdige. Og her skriver Willy Møller noe ganske opplysende. Han forklarer de bedre forhold i Sachsenhausen med at «Den lå dessuten bare 30 km fra Berlin. Med denne nærhet var den — til leirledelsens stadige hodepine — utsatt for uventede inspeksjoner fra «Reichssicherheitshauptamt» i Berlin.» Det kan jo ikke bety annet enn at den dårlige behandling ikke var satt iscene av hovedledelsen, og altså langt mindre av Hitler selv, men tvertimot i strid med dennes direktiver.

Mange har beskrevet den flom av pakker som regnet ned over nordmennene i Sachsenhausen og det er også beretninger om hvorledes de således begunstigede ingenlunde delte med nødlidende av andre nasjonaliteter (Forts. side 7)

Nygaardsvoldregjeringen forlater Norge ombord på den britiske krysser, ikke for å føre krig, men for å være «fri talsmenn for det norske folks nasjonale rettigheter», slik det heter i regjeringens proklamasjon av 7. juni da man i statsråd hadde konstatert at det var «håpløst for Norge å fortsette krigen.»

En danskes møte med — —

(forts. fra side 1)

meddelte at de var blevet smidt ud af deres lejlighed og hendes mand sad i fængsel og stod til flere års straf, — grunden var udelukkende at de var medlemmer av NS. Under min reise til høfjeldshotellet gjorde jeg ophold i Oslo og besøgte hans kone. Hun forklarede om de uhyrligheter de hadde været utsatt og hun, der var syg af pleuritis var nu installeret i en elendig husvildebarak utenfor Oslo. Hun hadde det elendig. Jeg forklarede hende at jeg selvfølgelig ville hilse på min gamle ven i Fængslet, men hertil svarede hun at det nok næppe lod sig gøre, hun hadde selv besvær med at besøge ham en sjelden gang. Dette kunne jeg dog ikke godkjenne og vi gikk til et kreds-fængsel i Oslo, hvor han sad og jeg bad om at måtte besøge ham, — jeg råbte «hvorfor i al verden setter de denne mand i fængsel, han har jo dog ikke gjort noget, jeg kender ham fra Danmark» — man svarede «han har vært medlem af NS og er landsviker» — jeg fortsatte «De kan dog ikke sette en mand i fængsel fordi han har vært medlem af NS og postulatet «landsviker» kan man ikke bruke på noget menneske før man ved om det har begået noget der kan kaldes landsvikeri» — Åbenbart gjorde min opptreden at man vaklede lidt, enden på det blev at min ven kom ind i fængselspræstens kontor, hvor jeg var ført ind sammen med min vens kone. Hvilken en overraskelse, han hadde tabt minst 25 kilo og så trist og bleg ud i sin fangedragt. Vi måtte kun tale sammen i overvåring af fængselspræsten. Min ven som kan dansk, begynte at fortælle lidt om sine oplevelser, — vi blev bratt afbrutt af fængselspræsten som brølede «tal NORSK for fanden» — Jeg væmmes, — en præst der var så indlevet i ondskabsfuldhed at hans formodede kristne højsind var udraderet af hans hævngrerrighed mot en landsmand, det var mig uforståeligt. Jeg svarede «jeg kan ikke tale norsk og jeg betrakter det som en høflighet fra min vens side at han forsøker at tale dansk til mig, jeg forstår nemlig dårligt norsk, men vi taler ikke om noget hemmeligt, så hvis pastoren vil komme os litt nærmere og vi taler litt langsommere, så får De nok mere ud af samtalen.» Præsten blev rød i hovedet og han trak sig tilbake så vi kunne tale cirka 10 minutter uforstyrret sammen. Det var

mit første møte med det norske retsoppgjør.

Efter min ankomst til høfjeldshotellet mærkede jeg hele denne hadefulde stemning mot «landsvikerne» som NS medlemmerne kaldtes. Når jeg fortalte Nordmænd at Danskere, som hadde vært medlem af DNSAP, der dog hadde mere med tyskerne at gøre end NS, ikke fik straf og ikke fik krummet et hår på deres hovede, ja så troede de enten at jeg talte usandhet eller at danskerne ikke var riktig kloge.

Det danske opgjør hadde dog til trods herfor sine alvorlige brister. Den 1. juni 1943 udsendte det danske Krigsministerium følgende skrivelse:

KRIGSMINISTERIET

Til Tjenestebrug.

A.2152/3917.

København, den 1/6 1943.

Til Hærens Afdelinger m.fl.

Enhver fast Befalingsmand af Linien, Reserven (Forstærkningen), der ønsker sig fritaget for Tjenesten i den danske hær for at indtræde som frivillig i en Formation under den tyske Hær eller i den finske Hær, har Adgang til jfr. bl.a. Krigsministeriets Skrivelse til Afdelingerne m.fl. af 8/7 1941, at søge om Tilladelse til at træde udenfor Nummer uden Lønning.

Ansøgninger herom vil ligesom hidtil blive bevilget i det Omfang, som er foreneligt med Varetagelsen af de Opgaver, der under de nuværende Forhold tilfalder den danske Hær.

Særlig bemærkes, at Befalingsmænd kan indsende Ansøgning om Fritagelse for den dem ifølge Hærens Par. 62 og 63 påhvillende Tjenestepligt, og at de vil kunne forvente en sådan Ansøgning imødekommet.

En befalingsmand, der således træder udenfor Nummer for at gå i tysk eller finsk Kriestjeneste, beholder sin Plads i Aldersorden. Der er tilveiebragt særlig Hiemmel for, at Genindtræden i Nummer kan ske til ethvert Tidspunkt, uanset om der er noget Nummer ledigt, saaledes at den pågældende altsaa indtræder i overtalligt Nummer med alle sine Rettigheder i Behold i Henhold til sin Grad.

Det Tidsrum, i hvilket en Befalingsmand har staaet udenfor Nummer for at deltage i tysk eller finsk Kriestjeneste, bliver medregnet ved Bedømmelser af hans Forfremmelsesmuligheder.

Regeringen vil drage Omsorg for, at dette Tidsrum ligeledes medregnes ved Beregning af Alderstillæg og Pension.

Ministeriet vil i givet Fald optage til velvillig Overveelse Spørgsmaalet om at tilveiebringe Hiemmel for, at de Befalingsmænd, der er egnede til Forfrem-

melse, og som har staaet udenfor Nummer i mere end tre aar, kan forfremmes inden et Aar, efter at de paany er indtraadt i Nummer i den danske Hær.

Det fremgaar af ovenstaaende, at danske Befalingsmænd, der træder udenfor Nummer for at melde sig til frivillig Tjeneste i den tyske eller den finske Hær, ikke vil blive stillet ringere end andre danske Befalingsmænd med Hensyn til Forfremmelse og Retsstilling i Hæren.

(Sign) BRORSON

(Sign) HAMMERSHØJ

Ved krigens afslutning vendte disse intetanende frivillige danskere hjem og blev straks arresteret og sat i fængsel, maximumsstraffen blev sat til 10 år, men de fleste fik fra 1—3 års fængsel. Alt dette kunne på grundlovsstridig måde gennemføres ved et straffelovstillsæg af 1/6 1945.

Selv frivillige uden den mindste politiske anskuelse fik fængselsstraf, mistede den lovede rang (i henhold til ovenfor nævnte skrivelse) formue, borgerlige rettigheder m.m.

En af dem det gikk hardest ud over var Oberst Kryssing, der blev helt slået ned, han der er officer fra den danske Hær mistede alle rettigheder, formue og alt hvad han iøvrigt ejede, han lever nu psykisk nedbrutt og som en fattig mand i Haderslev.

Det kriminelle må tilskrives den danske regering, der først udsender et sirkulære som ovenstående og derefter lader folk «hoppe på limpinden» for til slut at dreje halsen om på de intetanende ved en tillægslov. Regeringen har dog ved sit sirkulære fristet en mængde officerer og menige og ved sin tillægslov forrådt disse mennesker.

Dette værk kan delvis tilskrives daværende statsminister Vilh. Buhl (sosialdemokrat) som også fungerte under tyskernes besættelse af Danmark, han efterfulgte Th. Stauning, der døde. Samme Buhl var ien statsminister ved kapitulationen og han er den person, der i Kastrup Lufthavn (Københavns Lufthavn) bød feltmarskalk Montgomery velkommen i 1945 og holdt en meget lang tale, — senere på dagen, ved receptionen for Montgomery, saæde denne, ja det var sandelig en lang tale Deres statsminister holdt for mig, han hadde ikke behovet at si så meget, for jeg kan ikke forstå eet ord dansk. Det tragisk-komiske ved saken var, at Buhl netop holdt sin lange hyldesttale til Montgomery, på Engelsk, dvs. et engelsk

Også Kjesæterkartoteket — —

(forts. fra side 1)

blad at kartoteket senere ble brent og henviser til et blyantsnotat på en skrivelse om saken hvor det står at avsnitt av kartoteket ble brent etter ordre av statsråden.

som ingen Englændere forstod.

Iøvrigt er det mærkeligt at stemple NS medlemmer som landsforrædere, vi stemplede dog ikke medlemmer af DNSAP i Danmark som landsforrædere, selvom enkelte vel nok fikk denne betegnelse. Hvorfor skulle NS-folk være landsforrædere, det er mig uforståeligt, — de stemte på Quislings parti NATIONAL SAMLING, men det var jo ikke et Nazist-parti og iøvrigt kan NS medlemmer vel ikke være landsforrædere når Quisling ikke var det. Bevisene herfor er jo velkendte men nok ikke lige velsete hos alle Nordmænd. Et af beviserne er ganske tydelige, **GOEBBELS dagbog for den 13 februar 1942 bringer en optegnelse**, der lyder: «Quisling har forresten under samtalen med føreren, efter hvad denne fortæller mig, givet udtryk for sine naive forestillinger. Han tror, at han vil få lov til at organisere en ny norsk krigsmagt, at han selv igen kan overtage beskyttelsen af de norske havne, og på længere sigt tilstrebe et helt frit Norge . . .»

Dette ønske har måske vært naivt i Goebbels øjne, men da absolut ikke i Skandinaviens, — denne optegnelse viser netop at Quisling hadde kærlighet til sit fædreland og ville gøre alt for Norge. Ralph Hewins' bog bringer jo også beviser, og det lader til at mordet på Quisling blev en realitet på grund af hævngrerrigheten fra de ledende landflygtige Nordmænd i England. Nu da sandheden er kommet frem spreller disse mennesker og forsøker et modangreb for at redde samvittigheten.

I Danmark normaliseres forholdene hurtigere end i Norge til trods for de uretfærdige domme over de danske frivillige der kæmpede på østfronten og kun fikk utak ud af deres entusiasme. Idag er der kun en meget lille promille af den danske befolkning, der bærer nag til nogen og man kan dog ofte høre anerkennende tale om de frivillige der kæmpede på østfronten mod kommunismen.

I Danmark kom man hurtigt til besindelse, men hvad med Norge . . .?

E.P.

Og det må vel være O. C. Gundersen? spør bladet.

Nå hadde naturligvis ingen bekymret seg om hvorvidt flyktningeangiveriene mot NS-folk var blitt oppbevart eller ikke. Vi skulle tro at de eventuelt ville blitt tatt omhyggelig vare på og kanskje utstilt for offentligheten. Og det vet jo KLASSEKAMPEN også naturligvis. Og så slutter da bladet av dette at Kjesæterkartoteket inneholdt opplysninger om andre enn de dømte NS-folk og at det derfor er blitt skaffet avveien. Slik som mange mener at man for eksempel sørger for at dokumenter fra det senkede «Blücher» aldri vil komme for dagens lys.

KLASSEKAMPEN mener også å kunne si hvem som er ansvarlig for forsvinningsnumret, jfr. overskriften om «toppembetsmenn». Vi gjengir fra bladet:

«Mye peker på at kartoteket eksisterte helt fram til 60-åra. Vi har undersøkt i Landssvikavdelingen hvor det benektes at de har fjernet kartoteket. I Hjemmefrontmuseet kjenner de heller ikke til det. En vises stadig til «andre avdelinger» som muligens har oppbevart det. Hvis kartoteket har sortert under Justisdepartementet, kan det ha vært oppbevart på Victoria Terrasse der overvåkingspolitiet holder til. Har det eksistert fram til midten av sekstiåra faller dette sammen med tida da to fratrede politiembetsmenn flyttet derfra: Tidligere overvåkingsjef Asbjørn Bryhn, som samarbeidet med nazispionen T.H. under krigen (se Klassekampen nr. 1 1971), og tidligere kriminalsjef i Oslo, Lars L'Abbe Lund, som var i politiet på Lillehammer i 1940 og som etter våre opplysninger ikke drev aktiviteter som kunne kalles antityske i mai-dagene. Var brenningen av Kjesæter-kartoteket disse politiembetsmennenes siste offisielle handling på Victoria?

I etterforskningen etter hvor Kjesæter-kartoteket har tatt veien, har enkelte karakterisert kartotekene som «fullstendig verdiløse», som politiadjutant Haukenæs uttrykte for oss. (Han er vel inne på noe der kanskje, men det ble altså trass i «verdiløsheten» brukt under landssvikoppgjøret! Vår bemerkning) Mot dette står kartotekets utvilsomme betyding, blant annet under opprullingen av den beryktede Rinnan-banden. Vi tror ikke påstanden om kartotekets «verdiløshet» er det viktigste argumentet for at visse embetsmenn brente det. Hvorfor var da Svendsen, Bryhn og en rekke andre toppembetsmenn så oppsatt på å få ødelagt kartoteket?

Vi tror det har sammenheng med rettsoppgjøret etter krigen, hvem som ble straffet og hvem som slapp unna oppgjøret. I Kjesæterkartoteket fantes opplysninger om folk som drev samarbeid

Fortsatt krigsdeltakelse —

(Forts. fra side 5)
å samle, sammendra. I et forord av Rowland Kenney heter det at materialet er samlet fra Informasjonskontoret hos den kongelige norske regjering. («Compiled from material supplied by the Information Office of the Royal Norwegian Government»).

På side 34 står: **King Haakon's proclamation of 7th June** — (hvorav siteres:) — «They (The Government) were leaving in order to be able to continue the fight outside Norway's frontiers as free spokesmen for the Norwegian people's national rights. The proclamation was published on 9th June. The military capitulation was effected on 10th June, 1940.» (Oversettelse: — «De (regjeringen) forlot (landet) for å bli istand til å fortsette kampen utenfor Norges grenser som frie talsmenn for det norske folks nasjonale rettigheter. Proklamasjonen ble kunnngjort 9. juni. Den militære kapitulasjon ble effektivert 10. juni, 1940.»

Fra side 42 siteres: — «Norway under Nazi Occupation. — The military capitulation did not mean a moral capitulation . . . The continuation of the struggle, unarmed, even more than the previous military operations, plainly showed the people's Will.» (Oversettelse: «Norge under nazi okkupasjon. — Den militære kapitulasjon betød ikke en moralsk kapitulasjon . . . Den

uvæpnede fortsettelse av kampen viste, endog mer enn de forutgående militære operasjoner, klart folkets vilje.»

Ovenstående utsagn — som ikke taler om fortsettelse av krigen — continuation of the war — kan nok ikke uhildet leses på annen måte enn at kapitulasjonen skjedde 10. juni. Regjeringen dro til England og fortsatte en politisk kamp for Norges beste. Fortsettelsen av striden var uvæpnet. — (Norske frivillige deltok med de allierte. Likesom storparten av den norske handelsflåte seilte for dem.) — *

Det er i denne interessante debatt skrevet meget om «krigstilstand». Ordet er tåkete og ikke rammende. Det er derimot ordet «krigsdeltakelse», som forstås av alle. Det var også den daværende lovs uttrykk: «under en krig, hvori Norge deltar». Det er trist at dette klare begrep — som skjedd — skal tåkelegges av filologi og «krigstilstand.» Og det som værre er!

Nytt vitneprov —

(Forts. fra side 5)
ter, tvertimot brukte de det de ikke kunne få i seg til å kjøpe slavearbeide av de nødlidende.

Mange av dette blads lesere vil huske kostholdet i de norske konsentrasjonsleire etter mai 1945, hvorledes man fikk lov til å ta imot én eneste pakke på 3 kilo til jul og hvorledes vekten ble nidkjært kontrollert på grammet. Senere ble det jo litt bedre, men det var den hele tid bare ved de store høytider man fikk ta imot pakker skrapet sammen av en familie som selv hadde det kummerlig nok. Det var naturligvis aldri snakk om Røde Korspakker, danskepakker eller svenskepakker. Så i de leirene ble fangene tynnere og tynnere, mens nordmenn i Sachsenhausen altså la på seg.

La Møller selv beskrive litt av pakke-trafikken i Sachsenhausen:

«Fra våren 1942 fikk nordmenn lov til å motta brev og penger hjemmefra (penger til et nokså skrant kantineutvalg). Fra høsten samme år tillatelse til å motta klespakker og noen uker senere også matpakker. Det utviklet seg til at man hjemmefra kunne få privat en pakke på 5 kg i måneden. Videre kom det «svenskepakker» og «danskepakker», også omtrent en gang i måneden, samt fra tid til annen pakker fra Portugal og Sveits.

Det aller viktigste var kan-

(Forts. fra side 4.)
cismen ha spilt en betraktelig rolle i Europa i dag.

Den borgerlige reaksjon er kontrarevolusjonær og vil kanskje hvis den kunne få makt til det skru utviklingen tilbake. Men fascismen vil skru den frem til en samfundsform hvor mennesket overkommer sine biologiske og sosiale hemninger og overgår endog seg selv. Det er en ideologi som er en like så selvfølgelig konsekvens av den moderne teknikk og vitenskaps oppdagelser som kommunismenes, der jo også i Sovjet er havnet i et system som er mere fascistisk enn sosialistisk.

Så lenge det liberale — eller liberalt-sosiale — samfund med dets parlamentarisk-demokratiske slendrian, legger større og større avstand mellom den utøvende makt og ungdommen, så lenge er fascismen avgjort en risiko man må regne med. I Italia lar det seg nå konstatere, og i Vest-Tyskland har det allerede vært en støyende fascistisk gjenfødelse.

Fascismen regner ikke med de småborgerlig reaksjonære utilfredse, som alle tilhører de middelaldrende, men retter sin appell til de yngste. I Italia drives agitasjonen av de fascistiske grupper helt ned i mellom-skoleklassene.

hende de såkalte «Kleinigkeiten», små private pakker hjemmefra Norge (og fra land som Tyskland hadde postforbindelse med) på maksimum 1 kg. Slike fikk vi motta ubegrenset ofte og i ubegrenset antall.

I annen halvdel av krigen var derfor matspørsmålet stort sett ikke det største problem for de norske fanger. Det var nordmenn som ikke spiste leirkost i det hele tatt, bortsett fra brød og poteter — —»

Så de aller fleste NS-folk hjemme i det okkuperte Norge hadde det nok betydelig verre i den henseende, for ikke å snakke om da de etterpå ble puttet i de norske fengsler og konsentrasjonsleire i årevis som et tillegg til den dårlige ernæring under okkupasjonen.

Så er det noen okkupasjonen og konsentrasjonsleirer har skadet, så må det da være dem. Men ettervirkningene av den skade er det ingen autoriteter som lar undersøke, mens man leter land og strand rundt etter mulige skader hos dem på «den rette siden».

For ungdommen —

Det ungdomsopprør mot velferdssamfundene i Europa som har buldret avsted fra land til land var kanskje tilsynelatende hva vi kaller venstreorientert, men kan når som helst, av egnede personer, dreies i fascistisk retning. Formålet teller for opprørsdeltagerne mere enn midlene. Og målet er en omstyrtning av det bestående, uten at det hittil er stillet noe annet i utsikt. Det kan imidlertid fascistene, som agiterer i alle europeiske land og utnytter den europeiske sammenslutnings foreløpige fallitt til et enda mere vidtgående krav om nasjonal-europeisk gjenfødelse.

Til Jens Bjørnebo

Da jeg forleden så og hørte deg i TV vil jeg komme med noen betraktninger:

For det første: Du tar helt feil av Adolf Hitler, hvordan kan du si at: Hitler ikke hadde karakter, ikke så ut i det heletatt? Dette er usakelig dritt-kasting.

Hitler hadde tvert imot en fantastisk personlighet! Generaler skalv ved hans nærvær. En mann med virkelig autoritet og respekt. Hvordan har du oppfattet denne mann? «Ubetydelig utseende»? Har du ikke sett filmer og hørt hans stemme i radio? Det har ikke vært maken, og det finnes heller ikke maken i dag. Har du ikke sett den ene, Føreren, snakke til massene? Har du ikke sett ham marsjere, barhodet og i bare skjorten, foran alene, i spissen for SA?

Du kan ikke skjønne at denne mann kunne få med seg folket. Jeg skal si deg det: Det var hans personlige styrke, hans ukuelighet, hans uredhet, hans fantastiske evne som taler, hans store intelligens, hans rettferdighetssans, hans omtanke for soldatene og arbeiderne. Jeg vil tilmed påstå at flertallet i folket forsatt er for meget av det han sto for, dvs. den alminnelige mann og kvinne. Jeg skal bare nevne noen punkter:

Mot: Moderne malerkunst, Popmusikk, pornografi, homoseksualitet, narkotika, alkohol, ungdomskriminalitet, arbeidsledighet, utroskap osv.

For: Forståelig og naturlig billedkunst, god danse-musikk, og klassisk. For godt betalt arbeide, egen bolig, egen bil, jfr. Folkevognen, (tegnet av Hitler personlig) Fedrelandskjærlighet, respekt for skole og offentlige myndigheter og orden i samfunnet.

Hans aksjon mot jødene, må beklages, det er vel de fleste enige om, men dette må også sees i sammenheng, da hatet til jødene strekker seg uminnelige tider tilbake, ikke minst kristendommen har bidratt til dette, og kanskje en god del misunnelse: p.g.a. Jødernes dyktighet i forretninger, deres store innsats i kunst og videnskap. Også i politikk, da de straks erklærte seg som fiender av Hitlers styre, fryktet han nok denne menneskegruppen. Men metodene han brukte må nok beklages. Men se; hvem var det som fikk Tyskland opp fra kaos og fattigdom til en stormakt?

Han tapte krigen, bl. a. pga. meget forræderi. Men han kjempet til det siste, uten å fire eller svike sitt folk og land!

En annen ting, er at f. eks. Jeg, mener at all kunst må være fri og kanskje har sin berettigelse, Hippiebevegelsen, har kanskje noe for seg, med deres budskap om fred og ikke vold.

Men det er det vanlige og alminnelige folks oppfatning jeg vil frem til. Snakk med folk privat om hva de virkelig mener om f. eks. negre, jøder, arabere, sigøynere, osv. Snakk f. eks. med norske sjøfolk.

Med hilsen
H.

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapielig samvær.

Møtetid kl. 19.15

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

1. KP. «NORGE»
I anledning en sammenkomst i pinsen -71 i Trøndelag, vil vi gjerne få kontakt med flest mulig av karene fra 1. kompani, Regiment «Norge». Vennligst send navn og adresse til:
JOHN SANDSTAD,
7730 BEITSTAD

MED LEDELSE I PLAST-FABRIKK, helst tidl. NS ønskes forbindelse. Bill. merk. «Idé og produksjon» i eksp.

med tyskerne uten å være NS-medlemmer. Mange storborgere gjorde gode penger på tyskernesamarbeid selv om dette skjedde i det skjulte. Slike ting kom fram i flyktningereportene.

Navn på mangel «god» borger fantes derfor i kartoteket, kanskje på folk som sto Svendsen eller Bryhn personlig nær. For mange i storborgerskapets rekke kunne kartoteket utvilsomt få «uheldige» følger. Klassestatens trofaste tjenere sørget for fred og ro over storborgerskapets dårlige samvittighet ved å brenne kartoteket.»

Alt dette passer som man ser godt inn i mønstret når det gjelder alle de andre ubehagelige dokumenter man har latt forsvinne. Så det kunne kanskje være grunn for KLASSEKAMPEN til også å gråte en skvett over dem på vegne av «forskningen» og «krigshistorien». Det slutter jo nemlig sin betretning med at «Likeså betyr denne selvtektige handlingen fra visse toppembetsmenn at ettertidens forskning har mistet et viktig krigshistorisk dokument.»

Likvideringene —

(Forts. fra side 5)

for å hindre dem i å anrette flere ulykker. Det nøyaktige antall er ikke kjent, men det er av Justisdepartementet på grunnlag av oppgaver fra Statistisk Sentralbyrå anslått til ca. 55. De fleste av de drepte var visstnok angivere og agenter, men det ble også likvidert en del av de mest farlige og aggressive politifolk. Om tyske politifolk i noe tilfelle var gjensstand for likvidasjon, er ikke opplyst, derimot ble en del av dem drept som følge av kamp under aksjoner.

Sålunde lyder MESTERENS innledning i emnet. Skal det drives en akrobatikk med faktum og jus hva angår rettslig ugranskete snikmyrdede — som vel dog søker sin like i norsk rettslitteratur hva angår profesoral stepping på tynn is? Vi vil atter minne om straffelovens § 139 — sitert i sin helhet i dette blad 21. nov. 1970. Paragrafen linjerer opp enhvers plikt til å anmelde visse straffbare handlinger. Straffeloven hjemler ingen unntakelse for anmeldelsesplikt, alene av den grunn at vedkommende grove forbrytelse er «i gjære eller er forøvet» under okkupasjon, og anmelderen kan påstemples den magiske etikett «angiver», som vel kan være ytterst upopulært, men nota bene ikke er straffbart.

Når Nordens jurister skal opplyses professoralt om dette tema under okkupasjonen burde alt ha veket plassen for en vitenskapelig inntrengen i dette grufulle tema om et for norske forhold meget stort antall snikmyrdede personer — anslagsvis minst mellom tre og fire hundrede!

Og alt dette ufattelig grusomme er foretatt nesten uten reaksjon hittil og uten det minste fikenblad av lovlig og rettslig hjemmel.

Det er nu nødvendig atter å gå inn i sentrum av den «populære» hjernevask, som har satt oppløsningen inn i rettsstaten, kfr. den stigende kriminalitet.

— De tyske politi- og krigsrettsdommere Latza, Rigis og Kehr ble frifunnet for sine dødsdommer over milorgmenn, hjemmefrontfolk o.a., blant annet fordi disse var illegale, franktirører og ikke soldater i lovens forstand. I Rettstidende side 693 — 1946 heter det i lagmannsrettsdommen over Bruns, Schubert og Clemens:

«Retten finner imidlertid at de tiltalte ikke kan straffes for sitt forhold. Det gjaldt her å få fengslet en mann som de visste var vå-

STRID OM «MEIN KAMPF» IGEN

Den tyske forbundsstat Bayern har krevet beslagleggelse av en italiensk utgave av Hitlers «Mein Kampf». Aksjonen begrunnes med at «Mein Kampf» kom på Franz Eher-Verlag, som har gått over i den

bayerske stats eie. Pegaso-forlaget i Bologna, som har gitt ut den omstridte italienske utgaven hevder på sin side det ubestridelige at Hitler testamenterte sin samlede eiendom til den tyske nasjon og en eventuell tidligere avtale mellom ham og forlaget i München er der-

pensjef for en avdeling av milorg.»

Og på side 703: «milorg ble først mobilisert ved tyskernes kapitulasjon» (uthevet her). Videre: «Under okkupasjonen har virksomheten vesentlig bestått i organisasjon, soldatutdanning, etterretningstjeneste og endel sabotasjeaksjoner. Medlemmene bar herunder ikke uniform eller kjenne-tegn. De bar heller ikke sine våpen åpent. De har følgelig heller ikke hatt rettigheter som soldater etter Landkriksreglementets art. 1.»

«Allikevel skriver denne eiendommelige juridiske forsker Andenæs: «1. At likvidasjoner og sabotasjeakter foretatt etter ordre av ansvarlige myndigheter innenfor motstandsbevegelsen må anerkjennes som egentlige krigshandlinger, kan ikke være tvilsomt.»

Dette utsagn trenger — som man har sett — ingen imøtegåelse. —

75. Holm, Thomas bankkasserer

Holm ble brutalt drept bak skranken i Eker Sparebank, Hokksund. Denne opprørende affære som har oppmuntret folk til å begå forbrytelser med «politisk» påskudd, opplyses å være utført av «Osvaldgruppens» folk, den er heller aldri etterforsket av norske myndigheter.

(Kilde: Fra Johan Scharffenbergs publikasjoner.)

76. Haneborg, Einar brukseier

Einar Haneborg, Bolskogen gård i Aurskog, ble tirsdag 13. februar 1945 ved 8-tiden om morgenen skutt i sitt hjem av to ukjente menn. Gårdens folk fant Haneborg død med 5 skudd i ryggen. Kommunistene har angivelig foretatt likvidasjonen. Haneborg ble 79 år gammel.

«NORSK TIDEND, LONDON, har 14. mars 1945 en sjofel og hjerterå notis om den gamle, aktverdige brukseieren. —

(Kilder: NORSK TIDEND og lokalpressen.)

77. Wickstrøm, stapobetjent «BULLETINEN» 11. jan. 1945, melder at stapobetjent Wickstrøm ble likvidert i Stavanger. Kommunistene står angivelig bak denne u-gjerningen, som skjedde tirsdag 5. desember 1944.

(Kilde: «VALDRES» i desember 1944.)

78. Geiche, tolk i Gestapo, ble likvidert i Stavanger 9. januar 1945. Kilde: «BULLETINEN» 9. januar 1945. —

79. Tofteberg, Arne Halvard politikonstabel, Oslo

Drept ved et lumsk attentat 22. august 1942, angivelig utført av Asbjørn Sunde & Co. —

80. Winnem, Ulf D.

Det illegale blad «FRITT LAND» nr. 65, 24. august 1944 melder at «angiveren» Ulf D. Winnem 21. august 1944 ble likvidert med 8 skudd. —

81. Østbye, Trondheim

Det illegale blad «KRIGENS GANG» melder 10. september 1943. Den norske gestapisten Østbye ble likvidert 7. september 1943. —

82. Myreng-Larsen, politimann,

ble myrdet med kniv. Han var anklaget for «angiveri». Dessuten var han NS-mann. De skyldige var angivelig «Osvaldgruppen». (Kilde: «NORSKE NYHETER» 4. mai 1943, nr. 2 kl. 15.15, 18. mai «NORSKE NYHETER», LONDON, 1943 nr. 3.

83. Andersen, Solveig

Hun ble likvidert for «angiveri»-virksomhet 14. mars 1945. Snikmordet ble angivelig utført av den såkalte borgerlige hjemmefront — hvis «leder» man kunne påhøre som sannhetsvitne i Løbergsaken anno 1970.

Solveig Andersen ble skutt med en grovkalibret Colt 45 (11.25), angivelig med dum-dum ammunisjon.

(Delvis kilde: «NORSKE NYHETER», LONDON 6.4. 1945).

(Fortsettes)

med bortfalt. «Mein Kampf» er imidlertid utgitt påny og så i Hellas, Portugal, Spania og Brazil. Det foreligger også såvidt vi vet en amerikansk utgave. Overalt er boken blitt en bestseller.

*

KRIGSFORBRYTERBEGEISTRING I USA

I det USA som lot dømme og henrette på løpende bånd tyske såkalte krigsforbrytere etter annen verdenskrig har man som kjent nå måttet stille egne krigsforbrytere fra Vietnam for retten. Den amerikanske løytnant Calley ble ved en krigsrett dømt til døden for mord på 102 sørvietnamesiske sivilister, deriblant spebarn. Men hva skjedde så? Jo, det reiste seg et ramaskrik til fordel for den dømte krigsforbryter og i kringkastingen ble han skildret slik av en kommentator: «Jeg er helt sikker på at De er en god offiser som vi alle kan være stolte av.» Så grep selveste president Nixon inn og beordret at den dødsdømte ikke skulle fengsles, men bare undergis husarrest inntil han hadde tatt standpunkt til dommen — noe han uttrykkelig forbeholdt seg. Så det er nok forskjell på tyske krigsforbrytere som skal forfølges i all evighet og amerikanske sådanne.

*

DET MÅ VÆRE ILDE

for nasjonalbevisste tyskere å være vitne til den brandtske østpolitikk som uten vederlag gir avkall på eldgammelt tysk land når de samtidig ser hvorledes forbunds-felle Japan opptre. Der krever man av Sovjet tilbakelevering av de okkuperte japanske øyer i nord. Samtidig peker man på at Kina har erklært ikke å ville kreve noen slags krigserstatning av Japan. Den japanske utenriksminister meddelte derpå Peking at man ville glede seg over i nær fremtid å motta besøk i Tokio av en kinesisk delegasjon. Samtidig lot han Moskva vite at det nok ikke foreløpig kunne bli noe av et planlagt besøk der av den japanske ministerpresident. Det kunne først komme på tale når Moskva erklærte seg rede til å ta opp forhandlinger om de japanske øyene.

FASCISTEN BEETHOVEN

Så er da også Beethoven innregistrert i den store

svarte flokk. Den amerikanske dirigent ved navn Bernstein har pekt på «Fidelio» som symbol på fascismen og den franske dirigent Boulez ser i Beethoven selv det «fascistiske titaniske».

*

RASEKAMPER I ISRAEL

400 israelske ungdommer av nordafrikansk avstamning demonstrerte nylig i Jerusalem mot diskriminering av de mørkhudete israelere. De svarte jøder krever bedre betalt arbeide og bedre boliger, og de hevder at det beste av begge deler forbeholdes innvandrere fra Europa og Amerika. Det kom under demonstrasjonen til sammenstøt med politiet og 14 av demonstrantene ble arrestert.

*

HITLERS SAMLEDE VERKER

skulle man nu kunne skaffe seg. Foruten hans kamp, hans «annen» bok, hans bordtaler og politiske testamente, er alle hans taler fra 1932 og til slutten, «ordrett og fullstendig» gjengitt på over 2300 sider, sammen med 60 illustrasjoner, til salgs for 128 DM. Verket er etter en tids omsetning satt ned til denne prisen som skulle være overkommelig for enhver med interesse for personen Hitlers liv og virke i en europeisk skjebnetid.

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementpriser:

Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND